

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. V. Š.**, zast. v řízení o žalobě Mgr. Siarheiem Skarulisem, bytem Praha 5, Běhounkova 2344, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2005, č. j. 15 Az 138/2003 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2002, č. j. OAM-400/U-06-P11-2000, nebyl žalobci (dále jen „stěžovateli“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 13. 11. 2002 u Vrchního soudu v Praze opravný prostředek, v němž žádal o přezkoumání žádosti o udělení azylu s odůvodněním, že má strach o svůj život a zdraví při návratu do republiky Bělorusko. Na základě § 32 odst. 4 a čl. II. bod 1 zákona o azylu, ve znění zákonů č. 2/2002 Sb., 217/2002 Sb., 320/2002 Sb. a 519/2002 Sb., byla Vrchním soudem v Praze věc postoupena k převzetí, dalšímu řízení a rozhodnutí Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Uvedený soud usnesením ze dne 4. 3. 2003, č. j. 15 Az 138/2003 – 11 vyzval stěžovatele k odstranění nedostatků žaloby podle § 37 odst. 5 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to způsobem v tomto usnesení podrobně uvedeným. Stěžovatel na to reagoval doplňkem žaloby, v níž uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu, neboť správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 7. 4. 2005, č. j. 15 Az 138/2003 – 30, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s odůvodněním, že nejsou splněny podmínky řízení, přičemž tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn a v řízení nelze proto pokračovat. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí totiž žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné. Tyto žalobní body však stěžovatelova žaloba ani po doplnění neobsahuje, a proto musela být odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel Krajskému soudu v Ústí nad Labem kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., v níž namítal, že soud posoudil věc v rozporu s platným právním řádem a stejně jako správní orgán se při jejím projednání dopustil řady vážných pochybení. Porušil především příslušná ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a tlumočníka pro řízení o kasační stížnosti a též o vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve svém podání ze dne 14. 6. 2005 uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat. Nepodpořil stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a odkázal na obsah správního spisu.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu vyplývá, že v průběhu řízení u Krajského soudu v Ústí nad Labem, udělil stěžovatel plnou moc k zastupování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věci azylové dne 13. 8. 2003 Mgr. Siarhei Skarulisovi, bytem Praha 5, Běhounkova 2344. Podle obsahu úředně ověřené plné moci byla tato udělena k zastupování ke všem právním úkonům ve věci, zejména k doplňování spisového materiálu a přebírání úředních písemností. Krajský soud v Ústí nad Labem proto také s tímto zástupcem stěžovatele dále jednal a doručil mu napadené usnesení ze dne 7. 4. 2005. Zástupce stěžovatele toto usnesení převzal, jak vyplývá z obsahu doručky od obálky, v níž byla písemnost uložena, osobně dne 13. 5. 2005. Výše uvedené usnesení obsahovalo řádné poučení o možnosti podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, jakož i poučení o náležitostech kasační stížnosti a o povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené usnesení bylo zplnomocněnému zástupci stěžovatele doručeno do vlastních rukou v pátek dne 13. 5. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala tudíž běžet v sobotu dne 14. 5. 2005 a skončila v pátek dne

27. 5. 2005. Uvedený den – pátek – se svým označením shoduje s označením dne, který určil počátek lhůty, jímž je den doručení napadeného usnesení zástupci stěžovatele. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději v pátek dne 27. 5. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě Krajskému soudu v Ústí nad Labem až dne 7. 6. 2005, jak vyplývá z razítka podací pošty v Praze 7. Stalo se tak nepochybně po marném uplynutí zákonem předepsané lhůty k jejímu podání a tudíž opožděně. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem musel odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností. Na tomto závěru nic nemění ani ve spise založené „potvrzení“ stěžovatelova zástupce, v němž uvádí, že od něho obdržel napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem stěžovatel do vlastních rukou až 1. 6. 2005. Podle ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s., má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se soudní písemnost pouze tomuto zástupci. Tento postup v projednávané věci krajský soud dodržel, a proto napadené usnesení o odmítnutí žaloby právem doručil stěžovatelem zplnomocněnému zástupci. Od data tohoto doručení pak běžela zákonná lhůta k podání kasační stížnosti a bylo na stěžovatelově zástupci, aby včasnost jejího podání stěžovateli umožnil. Pokud tak neučinil, nelze z této skutečnosti ve prospěch stěžovatele ničeho vytěžit. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze totiž podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. prominout.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a také se jím nezabýval.

Nejvyšší správní soud nepokládal vzhledem k opožděnému podání kasační stížnosti ani za nutné odstraňovat případný nedostatek povinného zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu